

پیام رضا شهابی به نمایندگان اتحادیه های کارگری مستقل از دولت و کارفرما، حاضر در کنفرانس سال ۲۰۲۳ سازمان جهانی کار

با درودهای گرم،

من رضا شهابی هستم، راننده شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه و عضو هیئت مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، از پشت دیوارها و میله های به هم تنیده ی زندان اوین به شما نمایندگان تشکل های کارگری مستقل از کارفرما و دولت حاضر در این نشست درود میفرستم.

از سال ۱۳۸۳، یعنی از بدو بازگشایی سندیکا من و همکارانم بارها بازداشت، اخراج، زندان، و شکنجه شده ایم. از سال ۱۳۸۹ تا سال ۱۳۹۶ به خاطر؛

– مبارزات اتحادیه ای

– مبارزه بر سر دفاع از حقوق کارگران

– مبارزه برای یک زیست انسانی و شرافتمندانه

با اتهام های واهی و پرونده سازی های دروغین

تحت شدیدترین سرکوب ها قرار گرفتیم. من شخصا درین فاصله در زندان بودم و در آنجا به دلیل ضرب و شتم و شکنجه از ناحیه گردن و کمر تحت عمل جراحی قرار گرفتم.

در اردیبهشت ۱۴۰۱ به خاطر گفتگو و همفکری با همکاران راننده و اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکاهای صنفی از جمله دو عضو سندیکای معلمان فرانسه، فعالین صنفی معلمان، بازنشستگان، نویسندگان، زنان، دانشجویان، دوباره به دلیل فعالیت صنفی و حق خواهی و اعتراض به وضعیت اسفبار دستمزد، معیشت، مسکن، بهداشت و آموزش کارگران، و بعد از روز جهانی کارگر ۱۴۰۱، مثل روال گذشته، با پرونده سازی های دروغین و اتهام های واهی و کذب مواجه شده ایم و کنشگران زیر یا هنوز در زندان هستیم، یا در انتظار ابلاغ احکام ظالمانه:

رضا شهابی، داوود رضوی، حسن سعیدی از سندیکای کارگران شرکت واحد

کیوان مهدی و آنیسا اسدالهی مدرس زبان انگلیسی و مترجمان سندیکای کارگران شرکت واحد،

ریحانه انصاری نژاد فعال کارگری، ژاله روحزاد، فعال بازنشسته ی معلمان

رسول بداقی، جعفر ابراهیمی، محمد حبیبی، مسعود نیکخواه، اسکندر لطفی، شعبان محمدی از اعضای کانون های صنفی معلمان، و همچنین تعدادی از حامیان و فرزندان کارگران.

رفقا و هم طبقه ای ها،

نظام حاکم در کشور ما از بدو تاسیس، شمشیر را از رو بر تمام کارگران و مزدبگیران بسته، و اولین کارش خارج کردن سندیکاها و تشکل های مستقل کارگری از قانون کار، محدود و جایگزین کردن آن ها با تشکل های دولتی و فرمایشی و انتصابی یعنی خانه کارگر، شورای اسلامی کار و مجمع نمایندگان کارگران بوده که همگی زیر نظارت و هدایت حکومت و دولت همچون پلیس مخفی در کارخانه ها و کارگاه ها فعالیت کرده و اجازه نمیدهند صدای اعتراض کارگران بلند شود و کارگران معترض را شناسایی و به نیروهای امنیتی یا مدیریت گزارش میکنند. به عنوان نمونه، در شرکت واحد اتوبوسرانی تهران، شوراهای اسلامی کار رانندگان معترض را به حراست و شورای تامین استان معرفی کردند و به دستور نیروهای امنیتی در جلسات ساختگی “کمیته انضباط کار” کارگران حق طلب و معترض را اخراج کردند که خود ما از جمله ی آن کارگران اخراجی هستیم. ما به دلیل تشکیل سندیکا بر اساس مقاوله نامه های ۸۷/۹۸ سازمان جهانی کار و حق خواهی و درخواست یک زندگی عادلانه، و اجرای طبقه بندی مشاغل سخت و زیان آور و... با گزارشات کذب تعدادی از اعضای شورای اسلامی کار و خانه کارگر به نیروهای امنیتی مستقر در کارگاه ها از کار اخراج، بازداشت، و زندانی شدیم، و در حال حاضر هم دوباره به همان دلایل در زندان هستیم.

آخرین خبر این که در حالی که ما بیش از یکسال است که در زندان بسر می بریم، پرونده جدیدی علیه حسن سعیدی، کیوان مهدی و خود من گشوده شده است.

دوستان گرمی،

در اجلاس شما، نمایندگان به ظاهر کارگری از ایران نیز شرکت دارند. آنها نمایندگان کارگران ایران نیستند، چون اساسا در یک روند دموکراتیک و به دور از اجبار و رعب و ترس از اخراج توسط مدیریت و نیروهای امنیتی و

کارفرما انتخاب نشده اند. این افراد که با رأی گیری نمایشی، اگر اصلاً انتخاباتی در کار بوده باشد، معرفی شده اند، فقط به خاطر منافع خود و برای استفاده از امتیازات و رانت دولتی هر آنچه کارفرما و دولت گفته انجام داده اند. آن ها هرگز کنار کارگران نبوده اند، بلکه برعکس در تمام بزنگاه ها علیه کارگران اقدام کرده اند. بر هیچکس پوشیده نیست که آنها ابزار و وسیله ای در دست کارفرما و دستگاه امنیتی حکومت هستند، ماشین امضا برای تأیید اخراج کارگران و ظاهرسازی برای روندهای ظالمانه علیه طبقه کارگر هستند.

درد کارگران در ایران زیاد است و خارج از حوصله شما عزیزان. حرف نهایی ما با شما همکاران این است:

کشوری که پای مقوله نامه ها و میثاق های بین المللی سازمان جهانی کار را امضا می کند، از جمله مقوله نامه های بنیادین کار که برای همه دولت های عضو الزام آور هستند، نه تنها آن ها را اجرا نمی کند، بلکه شرایط سخت تر و غیرانسانی تر برای تمام زحمتکشان و مزدگیران، چه زن و چه مرد، در تمام کارگاه ها، مدارس، بیمارستان ها، شرکت های پیمانکاری و خصوصی به وجود می آورد.

مزید بر این، تورم بالای ناشی از سیاست های سوداگرانه و رانتی، کارگر را در وضعیتی از ضعف قدرت خرید قرار داده که حتی در شرایط شاغل بودن باز هم توان پرداخت بخشی از هزینه ها مانند اجاره مسکن را ندارد، اما در همان حال باز هم از ترس اخراج، زندان و شلاق خوردن باید به این شرایط غیرانسانی تن دهد. کارگری که نه تنها صدایی در اجلاس های جهانی که به نامش برگزار می شوند ندارد، بلکه می بیند که این نهاد نیز به اشغال همان بانیان شرایط اسف بار زندگی او درآمده است.

کشوری که اجازه تشکیل سندیکا و تشکل مستقل را نمیدهد، حق مسلم کارگران برای اعتصاب را به جرم امنیتی بدل می سازد، و اجازه انتخاب نمایندگان کارگری در یک روند دموکراتیک را نمی دهد، و هر وقت صدای اعتراض کارگری بلند شده با اخراج و زندان و شلاق و شکنجه مواجه شده، همین دستگاه امنیتی نمایندگان انتصابی و فرمایشی خود را به نام نمایندگان مستقل کارگری به مجامع بین المللی از جمله اجلاس های سازمان جهانی کار اعزام میکند. مگر می شود یک فرد نزدیک به سه دهه دبیر کل "خانه کارگر" باقی بماند، و همزمان ۶ دوره نماینده ی مجلسی باشد که همه از فیلترهای سفت و سخت و انتصابی آن آگاه هستند؟ و در تمام این دوران مصوبات بی شمار علیه کارگران تصویب شده است. چطور است که اعضای خانه کارگر و شوراها ی اسلامی کار مستقیماً در سرکوب مجمع عمومی کارگران شرکت واحد نقش داشته اند و آن را جزو افتخار خود در خدمت به حکومت می دانند، اما باز هم خود را به اسم نماینده ی منتخب کارگران جا میزنند؟ چطور می توان به این افراد تا جایی اعتماد کرد که آن ها برای پست های بالاتر در سازمان جهانی کار انتخاب شوند؟

از تک تک نمایندگان محترم کارگری در اجلاس سازمان جهانی کار تقاضا دارم به درخواست کارگران تحت ستم و ظلم ایران، که در شرایط نابرابر با کمترین امکانات صرفاً برای زنده ماندن تلاش میکنند، توجه داشته باشند. در این مدت دنیا به وضوح شاهد وقایع اسف بار و ستم و بهره کشی و خشونت بی نهایت علیه زحمتکشان، جوانان، زنان، و اقلیت های این سرزمین بوده است، به طوری که دیگر اتهامات تکراری همچون پرونده سازی های امنیتی، یا بهانه تراشی های دیگر، نمی تواند دست های خونین این آقایان را بشوید. از شما می خواهیم که در کنار کارگران ایران بایستید و؛

– این ماموران امنیتی را که به عنوان نمایندگان کارگران ایران به سازمان جهانی کار فرستاده اند، در هیئت مدیره سازمان جهانی کار یا در کمیته های کارگری و غیره نپذیرید،

– خواهان اخراج آن ها باشید،

– در انظار عمومی خواستار آزادی کلیه کارگران و فعالین صنفی زندانی باشید،

– اجرای کامل مقوله نامه های سازمان جهانی کار بخصوص در رابطه با حق سازمان یابی، مذاکرات جمعی و آزادی تشکل را مطالبه کنید.

با همبستگی،

رضا شهابی،

زندان اوین، تهران

۱۲ خرداد ۱۴۰۲